

6.6.2018

Loppuraportti

Henri Salonen

Helsingin Sanomain Säätiön ja Tampereen yliopiston stipendiohjelma – opiskelu NYU:ssa ja työharjoittelu Suomen YK-edustustolla

Sopeutuminen vei oman aikansa uuteen työhön ja uuteen yliopistoon, kuten myös käytännön järjestelyt uudessa maassa. New York Universityssä opiskelin neljä neljän opintopisteen kurssia. Syksyllä tein vielä etänä Tampereelle yhden neljän pisteen kurssin. Verrattuina Tampereen yliopiston kurssien työmäärään, oma arvioni on, että kurssit NYU:ssa olivat merkittävästi työläämpiä ja tekemisen tahti oli kovempaa.

Syyslukukaudella kävin dokumentaarisen valokuvajournalismin kurssin sekä multimediaalinen tarinankerronta-kurssin, jossa teimme uutisinserttejä sekä lyhyitä videoreportaaseja.

Kevätlukukaudella valitsin koodaamista. Toisen kurseista otin NYU:n Computer Science -laitoksen puolelta. Kyseessä oli Web Design -kurssi, jolla opeteltiin verkkosivujen tekemistä ja sivujen ulkoasujen suunnittelua. Kurssi oli mielestäni erittäin hyödyllinen kaltaiselleni visujournalistille, sillä kustomoidut verkkoartikkelit ovat kaikilla isoilla medioilla jo melko tavanomaisia. Graafikoille on siksi hyödyllistä osata edes verkkoteknologian perusteet osana muita suunnittelutaitoja.

Toinen kevätkurseista oli Data Journalism – Programming for Journalists, jossa opettelimme varsin haipakalla aikataululla Python-kielellä ohjelmointia ja itse tekemämme ohjelmien soveltamista journalistiseen työhön. Kurssi oli erittäin haastava, mutta lajiltaan juurikin sellainen, että vastaavanlaista ja -tasoista opetusta ei Suomesta saa. Koodaavat toimittajat ja datajournalistit voitaneen edelleen kotimaassa laskea kahden käden sormilla ja kaikkia sormia ei edes tarvita. Juuri datajournalismin kurssilta uskon saaneeni eniten tuotavaa kotimaisille toimituksille.

Opiskelun ja työskentelyn yhteensovittaminen

Koin että YK-edustustolla oltiin hyvin joustavia ja ymmärtäväisiä työn ja opiskelun yhteensovittamista koskevissa kysymyksissä ja tässä oli valtavasti apua arjen hallintaan. Pääsääntöisesti, sekä syys- että kevätlukukaudella, minulla oli molemmista kurseista kaksi kontaktikertaa viikossa ja valitsin kurssit niin, että kontaktikerrat molemmilta kurseilta osuisivat aina samalle viikonpäivälle. Näin pystyin minimoimaan koulun ja töiden välillä matkustamisen ja sain pyhitettyä viikosta kokonaiset kaksi päivää opiskelulle ja loput kolme päivää töille, pääasiassa ilman keskeytyksiä toisista.

Sekä YK-edustustossa, että koulutehtävissä olisi aina ollut jotain tehtävää tai jotain paranneltavaa, mutta aika vain yksinkertaisesti ei riittänyt kaikkeen. Yritin usein mieltä, jos saisin jotain koulutöitä yhdistettyä, vaikka edes sivuavasti, edustuston töihin.

Ammatillisen verkostoitumisen näkökulmasta New Yorkia parempaa paikkaa tuskin voi löytää. Omasta mielestäni sain luotua uusia kontakteja sekä yhdysvaltalaisiin, kansainvälisiin sekä kotimaisiin kollegoihin. Verkostoitumisen suhteen minulla oli mukana paljon tuuria, mutta myös alusta asti oli selvää, että jos uusiin ihmisiin haluaa täällä tutustua, niin oma ovi pitää pitää avoinna ja tapahtumissa kannattaa käydä – vaikka se tarkoittaisi liian vähäisiä yöunia seuraavana päivänä.

Kehitysehdotuksia YK-edustuston työrutiineissa

Mielestäni Suomen pitäisi viestiä niin YK-edustustossa kuin Ulkoministeriössä yleensäkin entistä avoimemmin ja myös konflikteja pelkäämättä. Asemoin oman näkemykseni ulkoministeriön viestinnästä ranskalaisen filosofin ja sosiologin Michel Foucaultin lausahdukseen ”politiikka on sodan jatkamista toisin keinoin”. Mielestäni Suomi ja Ulkoministeriö toiminnassaan osallistuu ideoiden ja ajatusten jatkuvaan taisteluun esimerkiksi YK:n ja sen alajärjestöjen sisällä.

Toimittajat ja päätöslauselmien sisällöistä neuvottelevat diplomaatit tekevät siinä mielessä samanlaista työtä, että molempien tuottama sisältö yrittää osaltaan määrittää sitä ”kieltä” mikä käytetään, luoda oma näkemys siitä mikä on ”tärkeää” ja ”normaalia”. Tässä ideoiden sodassa ja jatkuvassa konfliktissa Ulkoministeriön on pakko olla kiinnostavampi kuin muut, muita edellä ja rohkea, jotta sen ääntä kuunnellaan – jotta se voi olla mukana määrittämässä uutta normistoa. Täytyykin sanoa, pienen maan pienistä resursseista huolimatta, motivaatiota tai aloitekykyä ei YKE:n toimistolta ainakaan puutu.

Yrittäen hahmottaa YK-edustuston viestintää, niin kaikenlaiseen käytännön työn tekemiseen meni paljon aikaa ja vähälle jäi sisältöihin perehtyminen. Useimmiten päivät menivät sivutapahtumasta ja tehtävästä toiseen juoksemiseen. Toki yritin aina ennen tilaisuuksia tehdä nopean bullet-listan itselleni siitä, mikä missäkin tilaisuudessa on tärkeää tai erikoista, ketkä ovat niin sanotut merkille pantavat osallistujat, mitä mieltä Suomi on teemasta ja tietenkin mitä viestitään ja millä äänenpainoilla.

Usein, kokousten sisällöt ja niiden taustalla olevat prosessit olivat niin syviä ja monimutkaisia, että niistä oli hankalaa nopealla aikataululla tiivistää maallikolle helposti ymmärrettäviä viestejä. Koska viestinnän harjoittelijoilla kestää todennäköisesti tulla sisäänajetuksi työhön, kannattaisi panostaa diplomaattien kanssa kommunikointiin ja viestinnän tavoitteiden sekä kohderyhmien pohtimiseen.

Päällimmäinen idea YK-edustuston viestinnän kehittämiseen olisi tietysti lisäresurssit. Yksi ihminen pystyy tekemään jo paljon palveluviestinnän saralla, mutta selkeä miinus ainoana henkilönä, joka tekee viestintää, että et voi kovin kattavasti suunnitella tai jakaa tehtäviä. Tässäkin mielessä viestinnästä yksin vastaaminen voi olla sen tekijälle haastavaa, koska isossa toimistossa vain perus palveluviestinnän tekemiseen saa kulutettua kaiken ajan ja isommat projektit, kehitystyö ja strategisen jää minimiin. Lyhyesti: more people means more results, ainakin jos voidaan siirtyä yksilösuorituksista tiimeihin.